

4. In U se scaimba si O derivatu de in a u in unele cuvente, pr. ὄρῳκῖε, κῳρῳκῖδ, ὄνκῖδ etc. in locu de ορῳκῖε, κῳρῳκῖδ, ὀνκῖδ de in auricla, cauliclus si coliclus, avunclus.

5. O in capetulu cuventeloru nu se afla, de catu:

a) in io lat. ego, grec. ἐγῶ boeot. ἰῶ, ital. io, isp. yo, de in care apoi eu, provinc. eu;

b) in co si lo, inse co inca numai in form'a scurtata ἄνκῶ in locu de incoce; er' lo in incólo au incoló;

c) in contrasele dein zδ prea pucine, pr. in ἄνκοτῳρό in locu de ἄκζτῳρζ-δ; φῳατε-το, ἄομνδ-co si alte asemenea compuse dein το si co in locu de τζδ si czδ fora articlu; zo in locu de zδ seau dio.

VII. U, 8.

U e un'a de in cele mai multe vocali in limb'a rom. atátu primitivu catu si derivatu, inca si la Romani caracteristica fiendu a limbei numite rustice in facia cu limb'a urbana, carea pronunciá o in locu de u dupa norm'a limbei grecesci *), de unde apoi si mai tare s'a impucinatu in unele limbe apusane romane italiana si ispana, cu tote cà si intru acestea au remasu cuvente cu u chiaru si in locu de o al' latiniloru, pr. in lungo,

*) Priscianu Inst. I. I. c. VI, 35: „Multa praeterea vetustissimi etiam in principalibus mutabant syllabis, gungrum pro gongrum, cunchin pro conchin, huminem pro hominem proferentes, fontes pro fontes, frundes pro frondes. Lucr. . . Quae tamen a junioribus repudiata sunt quasi rustico more dicta.